

Ulmus minor

Hoogte	20 - 30 m, snelgroeiend
Breedte	12-15m
Kroon	breed waaivormig tot breed ovaal, halfopen kroon, grillig groeiend
Schors en takken	bruinigrijs gegroefd, in smalle plaatjes loslatend, twijgen bruin
Blad	ovaal-langwerpig tot omgekeerd eirond, glimmend groen, 5 - 10 cm
Bloemen	in zeer dichte bundels, purperrood, maart, vóór de bladontwikkeling
Vruchten	gevelegeld nootje, 1,5 - 2 cm
Stekels/doorns	Geen
Giftigheid	gewoonlijk niet giftig voor mensen, (grote) huisdieren en vee
Grondsoort	vochtig en luchtig, kalkminnend
Bodemvochtigheid	kan op natte grond, bestand tegen korte overstroming, bestand tegen lange overstroming
Verharding	verdraagt geen verharding
Winterhardheid	5 (-28,8 tot -23,4 °C)
Windbestendigheid	zeer goed, ook zeewind
Overige bestendigheden	bestand tegen vorst (WH 1 t/m 6), bestand tegen wind
Faunaboorn	bestand tegen vorst (WH 1 t/m 6), bestand tegen wind, waardboom voor vlinders
Toepassing	lanen en brede straten, kustgebieden, industriegebied
Vorm	hoogstam boom, meerstammige boom
Oorsprong	West-Europa, Noord-Afrika en Zuidwest-Azië
Synoniemen	Ulmus carpinifolia, Ulmus campestris

Snelgroeiende hoge boom met een dichte kroon en een variabele habitus van breed waaivormig tot breed ovaal. Op de kale twijgen ontstaat een enkele keer een kurklaag. Het blad is ovaal-langwerpig tot omgekeerd eirond met de grootste breedte in of boven het midden. Aan de bovenzijde glad en glanzend groen, aan de onderzijde vrijwel kaal. De bladvoet bedekt één kant van de bladsteel, hetgeen kenmerkend is voor iepenblad. De bladrand is dubbel getand. In zeer dichte bundels staan de bloemen met 15 - 30 bijeen. Ze verschijnen vóór de bladontwikkeling en zijn purperrood. Ook de rondom gevelegelde vruchten zijn vaak al aanwezig vóór de bladontwikkeling, eerst nog groen maar later bruin. De gevoeligheid voor iepziekte is vrij groot. Ulmus minor is vroeger veel aangeplant maar inmiddels weinig meer in cultuur.